

Αραβες τρέφον πρὸς τὰ ζῶα ταῦτα, ἱστορεῖται παράδειγμα κατανυκτικόν, τὸ ἐφεξῆς.—*Ἰτωχῆ τινὸς* Ἀραβὸς τῆς ἐρήμου ὅλη ἡ περιουσία ἔστεκεν εἰς ὠραίαν τινὰ φοράδα· ταύτην ὁ εἰς Σαΐδα Γάλλος πρόξενος ἐπρότεινε ν' ἀγοράσῃ, μὲ σκοπὸν νὰ τὴν στείλῃ πρὸς τὸν Λοδοβίκον ΙΔ'. Ὁ Ἀραβ, μολονότι πάμπτωχος, ἐδίσταξε πολὺν καιρὸν, ἀλλὰ, τέλος, συγκατένευσε, μὲ συμφωνίαν νὰ λάβῃ ἱκανωτάτην ἀργυρίου ποσότητα. Ὁ πρόξενος ἐγράψεν εἰς Γαλλίαν, ζητῶν ἄδειαν νὰ τελειώσῃ τὴν ἀγοράν· ἀφοῦ δὲ τὴν ἔλαβεν, ἔστειλεν εἰδῆσιν πρὸς τὸν Ἀραβ. Ὁ ἄνθρωπος, ὁ τὸσον ἐνδεής, ὥστε νὰ μὴν ἔχῃ παρὰ ἐν ἄθλιον κάλυμμα τοῦ σώματός του, ἔφθασε μὲ τὴν μεγαλοπρεπῆ αὐτοῦ ταχυδρόμον, ἐξεπέψευσε, καὶ θεωρήσας πρῶτα τὸν χρυσὸν, ἔπειτα δὲ προσηλώσας τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὴν φοράδα, ἀνεστέναξεν ἐκ βάθους ψυχῆς. «Εἰς ποῖες,» ἐξεφώνησε, «μέλλω νὰ σὲ παραδώσω; Εἰς Φράγκους! οἵτινες θέλουν σὲ δένειν σφιγκτὰ, οἵτινες θέλουν σὲ ξυλίζειν, οἵτινες θέλουν σὲ καταστήσειν ἀθλίαν! Ἐπίστρεψε μαζί μου, εὐμορφία μου, μαργαριτὰ μου! καὶ εὐφρανε τὰς καρδίας τῶν τέκνων μου.» Μόλις ἐπρόφερε τοὺς λόγους τούτους, καὶ, πηδήσας ἐπάνω εἰς τὰ πόδια της, ἔγινεν ἄφαντος εἰς ὀλίγας στιγμὰς.

Κατὰ τὸ νοητικὸν ὁ ἵππος εἶναι μόνον τοῦ ἐλέφαντος ὑποδεέστερος· ὑπακούει δὲ τὸν ἵππεα μὲ τὴν ἀκρίβειαν καὶ νόησιν, ὥστε οἱ αὐτόχθονες Ἀμερικανοί, οἵτινες οὐδέποτε εἶχαν ἰδεῖν ἄνδρα ἔφιππον, ἐνόμισαν, κατὰ πρῶτον, ὅτι οἱ Ἰσπανοὶ ἦσαν εἶδος τερατώδους τινὸς γενεᾶς, ἐξ ἡμισείας ἄνθρωποι καὶ ἐξ ἡμισείας ἵπποι.

Ὁ ἵππος, εἰς ἡμέρον κατάστασιν, σπανίως ζῇ ὑπὲρ τὰ εἴκοσι ἔτη· ἀλλ' εἰς ἀγρίαν κατάστασιν ἠδύνατο νὰ διπλῶνῃ αὐτὴν τὴν ἡλικίαν· εἶναι δὲ στοχασμὸς λυπηρότατος, ὅτι ἡ κακὴ μας μεταχειρίσις βραχύνει τὰς ἡμέρας ἐνὸς τὸσον εὐγενοῦς πλάσματος.

ΤΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ.

ΟΣΟΝ εἶναι ψευδὴς ἡ περὶ τῆς ὑπάρξεως φαντασμάτων ἰδέα, τὸσον ἀληθεύει, ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους, ὅτι παριστάνονται κάποτε πρὸ ὀφθαλμῶν τινῶν ἀνθρώπων εἰκόνες καὶ γνωστῶν καὶ ἀγνώστων ὑποκειμένων, προερχόμεναι, ὡς ἐπιτοπλεῖστον, ἀπὸ τὴν ἀσθενημένην κατάστασιν τοῦ ἐγκεφάλου καὶ τῶν ὀπτικῶν νεύρων.

Λαμπρὸν παράδειγμα τοιαύτης ὀφθαλμοπλάνιας μᾶς παρέχει ὁ περιβόητος βιβλιοπώλης καὶ φιλόσοφος τοῦ Βερολίνου Νικόλαος, ὅστις, ἐντελῶς ἔχων ὑγιεῖς τὰς φρένας, ἐβλεπε, μὲ ἄκραν ἀταραξίαν, εἰς διάστημα σχεδὸν δύο μηνῶν,

πλήθος ἀνθρωπίνων καὶ ἄλλων μορφῶν, ἑωκαὶ ἤκουε τὰς φωνὰς αὐτῶν, χωρὶς νὰ ἔχῃ παραμικρὰν πίστιν εἰς τὴν πραγματικὴν φαντασμάτων τούτων ὑπαρξιν. Ὁ ἀνὴρ οὗτος εἶχε νὰ ὑποφέρειν ἀλλεπαλλήλως ὀδυνηρὰς θλίψεις τοῦ 1790· εἶχε δὲ καὶ ἀμελήσειν τὸ ἔτος αὐτὸ συνήθεις τινὰς φλεβοτομίας· ταῦτα ἀναμφιβόλως ἐπενήργησαν εἰς τὴν σωματικὴν καὶ ψυχικὴν αὐτοῦ κατάστασιν, καὶ τὸν ἐπροξένησαν περιγραφομένας ἀκολούθως ἀξιωματικὴν ὀφθαλμοπλάνιας.—

Τὴν 24ην Φεβρουαρίου, 1791, λέγει ὁ ἐπισημειωμένος οὗτος ἀνὴρ, «ἐμβῆκαν εἰς τὸ δωμάτιόν μου περὶ τὴν δεκάτην ὥραν πρὸ τῆς μεσημβρίας γυνή μου καὶ τὶς ἄλλος, διὰ νὰ μὲ παρηγορήσιν· ἀλλὰ διάφορα συμβεβηκότα λυπηρὰ μὲ ἐταραγμένον τὸσον σφοδρῶς, ὥστε δὲν ἠδυνάμην νὰ δώσω εἰς αὐτοὺς καμμίαν ἀκρόασιν. Αἰδιδίως ἴδα μορφὴν ὡσαν ἀποθαμμένον, ἀπέχον περὶ τὰ δέκα βήματα. Ἐδειξα πρὸς αὐτὴν τὸν δάκτυλον, καὶ ἠρώτησα τὴν σύζυγόν μου ἐὰν τὴν βλέπῃ. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἐκείνη, φουσιάζουσα, δὲν ἐβλεπε τίποτε, ἐτρόμαξε παραπολύ, ἔστειλεν ἀμέσως νὰ καλέσῃ τὸν ἱατρόν. Τὸ φάντασμα ἐξηκολούθει ὡς ὀκτὼ λεπτά. Ταχέως, ἡσύχασα ὀλίγον τι· καὶ, εὐρισκόμενος εἰς μεγάλην ἀτονίαν, ἔπεσα εἰς ὕπνον ἀνήσυχτον· ὅστις διήρκεσε περίπου ἡμίσειαν ὥραν. Ὁ ἱατρός ἀπέδωκε τὸ φάντασμα εἰς βιαίαν νύκτα, συγκίνησιν, καὶ ἠλπίζεν ὅτι δὲν ἠθελε πλέον ἐπανέλθειν· ἀλλ' ἡ σφοδρὰ τοῦ πνεύματός μου ταραχὴ εἶχε κατὰ τινὰ τρόπον ἐγγίξειν ἐν τῇ νύκτι μου, καὶ ἐπέφερεν ἔτι καὶ ἄλλα ἐπακολουθήματα· ὅχι ἀνάξια λεπτομεροῦς περιγραφῆς.

Εἰς τὰς τέσσαρας μετὰ τὴν μεσημβρίαν ἐφάνη πάλιν ἡ μορφή, τὴν ὁποίαν εἶχα ἰδεῖν πρῶτῃ. Ὅτε τοῦτο συνέβη, ἦμην μόνος, καὶ ἐταραχθεὶς, ὑπῆγα εἰς τὸ δωμάτιον τῆς γυναίκας μου· ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ μὲ ἠνώχλει τὸ φάντασμα, ὁποῖον, ὅμως, ἐγένετο ἐκ διαλειμάτων ἄφαντον· πάντες δὲ μὲ ἐπαρουσιάζετο ἰσάμενον ὄρδον. Περὶ τὰς ἑξ ἐφάνησαν καὶ διάφοροι μορφὴς περιπατοῦσαι, αἵτινες δὲν εἶχαν οὐδεμίαν ὁμοιότητα μετὰ τὴν ἰσάμενὴν μορφὴν. Μετὰ τὴν περὶ τὴν ἡμέραν δὲν ἐφάνη πλέον ἡ μορφή τοῦ ἀποθαμμένου, ἀλλ' ἀνεπλήρουν τὸν τόπον αὐτῆς ἄλλα πολλὰ φαντάσματα, ἐνίοτε μὲν παριστάνοντα γνωρίμους, ὡς ἐπιτοπλεῖστον ὅμως ξένους, μετὰ δὲ τῶν γνωρίμων ἦσαν καὶ ζῶντες καὶ ἀποθαμμένοι, ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον οἱ πρῶτοι παριστάνοντες οἱ δεῦτεροι. Ἀνθρώποι, μὲ τοὺς ὁποίους καὶ ἡμέραν συναναστροφόμεν, δὲν ἐφαίνοντο φαντάσματα· διότι ταῦτα παρίσταναν ὡς ἐπιτοπλεῖστον τοὺς μακρὰν ἐμοῦ διατρίβοντας.

‘Αἱ μορφαὶ αὗται, ἐπίσης ἐναργεῖς καὶ διακεκριμέναι πάντοτε, μ’ ἐφαίνοντο εἰς πολλὰς διαφόρους περιστάσεις, καὶ ὅτε ἤμην μόνος, καὶ ὅτε ἤμην εἰς συντροφίαν, τόσον τὴν ἡμέραν ὅσον τὴν νύκτα, εἰς τὸν οἶκόν μου ὡς ἔ’ ἄλλαχού· ἦσαν ὅμως ὀλιγώτερον συχναί, ὅτε ἤμην εἰς τὸν οἶκον φίλου, ἔ’ πολλὰ σπάνια εἰς τὴν λεωφόρον. “Ὅταν ἔκλεια τὰ ὁματιά μου, ἐχάνοντο κάποτε ἐξ ὁλοκλήρου τὰ φαντάσματα, ἄλλοτε ὅμως τὰ ἔβλεπα καὶ με τοὺς ὀφθαλμοὺς κλεισμένους· πλὴν, ὁσάκις ἠφανίζοντο εἰς τοιαύτας περιστάσεις, ὑπέστρεφον γενικῶς ὅτε πάλιν ἤρroγα τοὺς ὀφθαλμούς. “Ἐνίοτε ἐσυνωμίλουν με τὸν ἱατρὸν καὶ με τὴν συμβίαν μου περὶ τῶν φαντασμάτων, τὰ ὅποια τὴν στιγμήν ἐκείνην μ’ ἐπερικύκλωναν· ἐφαίνοντο δὲ συχνότερον κινούμενα παρὰ ἡρεμοῦντα, οὐδὲ παρευρίσκοντο πάντοτε. Πολλὰκις δὲν ἤρχοντο διὰ μερικὸν καιρὸν, ἀλλὰ πάντοτε ἐξανεφαίνοντο, χωριστὰ καθὲν, ἢ πολλὰ ἐντάμα· τὸ δεύτερον ὅμως συνέβαινε γενικώτερον. Κοινῶς ἔβλεπα μορφὰς ἀνθρωπίνους καὶ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν· ἀλλὰ συνήθως δὲν ἐφαίνοντο διόλου νὰ παρατηρῶσιν εἰς τὸν ἄλλον, κινούμενοι ὡς εἰς τὴν ἀγοράν, ὅπου ὅλοι σπεύδουν νὰ διαπεράσωσι τὸ πλῆθος· ἐνίοτε ὅμως ἐφαίνοντο νὰ ἔχωσιν ὑποθέσεις ἀναμεταξύ των. “Ἐτυχε δὲ κάποτε νὰ ἴδω καὶ ἄνδρας ἐφίππους, ὡς καὶ κύνες καὶ πτηνά. “Ὅλα τὰ φαντάσματα ταῦτα μ’ ἐφαίνοντο εἰς τὸ φυσικὸν αὐτῶν μέγεθος, καὶ τόσον ἐναργῆ ὡς νὰ ἦσαν ζωντανά, παριστάνοντα πλειότεραν ἢ ὀλιγώτεραν εὐσαρκίαν εἰς τὰ ἀκάλυπτα μέρη, ὡς καὶ διάφορα χρώματα καὶ σχήματα εἰς τὰ ἐνδύματά των, μολονότι τὰ χρώματα ἐφαίνοντο ὀπωσοῦν ὠχρότερα παρὰ τὸ φυσικόν. Οὐδεμία μορφή ἐφαίνετο ἐξαιρετικῶς φοβερά, κωμικῇ, ἢ ἀηδέης· αἱ πλειότεραι ἦσαν ἀδιαφόρου σχήματος, καὶ τινες δὲ εἶχαν πρόσοψιν ἐρασμίαν.

“Ὅσον περισσότερον καιρὸν ἐξηκολούθουν νὰ μ’ ἐπισκέπτωνται τὰ φαντάσματα ταῦτα, τόσον συνεχέστερον ἐπανήρχοντο· ἠῤῥησε δὲ ἔ’ ὁ ἀριθμὸς των μετὰ τέσσαρας περιπρ ἐβδομάδας ἀφοῦ πρῶτον ἐφάνησαν. “Ἦρχισα προσέτι νὰ τὰ ἀκούω ὁμιλοῦντα, ποτὲ μὲν συναλλήλως, συχνότερον ὅμως πρὸς ἐμέ· αἱ ὁμιλίαι των κοινῶς ἦσαν σύντομοι, καὶ οὐδέποτε δυσάρεστοι. Κατὰ διαφόρους καιροὺς μ’ ἐφάνησαν ἀγαπητοὶ καὶ νουνεχεῖς φίλοι καὶ φίλαι, παρηγοροῦντές με διὰ τὴν λύπην μου, ἥτις δὲν εἶχεν ἀκόμη παύσειν ὁλότελα· τοὺς παραμυθητικούς αὐτῶν λόγους μὲ διεύθυναν ὡς ἐπιτοπλείστον, ὅτε ἤμην μόνος. Κάποτε ὅμως μ’ ἐπληρίαζαν οἱ εὐνοϊκοὶ οὗτοι φίλοι καὶ ἐνῶ εὐρισκόμεν ἐἰς συναναστροφὴν, καὶ συνεχῶς ἐνῶ φίλοι ἀληθινοὶ με ὁμιλοῦσαν.

Τὴν περιέργον ταύτην ἀσθένειαν τοῦ φιλοσοφικοῦ Νικολάου ἐδοκίμασε καὶ ὁ Ἰωάννης Βωμόντιος, (Beaumont,) συγγραφεὺς *Διατριβῆς* τινὸς περὶ *Πνευμάτων καὶ Φαντασμάτων*· οὗτος ὅμως, ὑποχονδριακῆς ὢν διαθέσεως, κατήντησε σταθερῶς νὰ πιστεύῃ εἰς τὴν ἀληθινὴν ὑπαρξίν των ὁποίων ἔβλεπεν ὀλόγυρά του πολυαριθμῶν φανταστικῶν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν. Μεταξύ των πνευμάτων, ὅσα τὸν ἐπεσκέπτοντο, ἦσαν δύο, τὰ ὅποια ἔγιναν οἱ σταθεροὶ αὐτοῦ σύντροφοι, ἔ’ τὰ ὅποια ἐκάλουν ἐν τῷ ἄλλῳ ὀνομασί· διάφορα πνεύματα ἤρχοντο συχνάκις εἰς τὸν κοιτῶνά του, καὶ ἠρώτων ἐὰν τὸ δεῖνα καὶ τὸ δεῖνα πνεῦμα διέτριβεν ἐκεῖ· αὐτὰ δὲ, ὡς ἦσαν τῶνομά των, ἀπεκρίνοντο, ὅτι διέτριβαν. Πνεῦμά τι, τὸ ὅποιον ὑπῆγε διαφόρους νύκτας κατὰ συνέχειαν, καὶ ἐσῆμανε κωδωνιόν τι εἰς τὸ αὐτίον του, τὸν εἶπεν ὅτι τῶνομά του ἦτον Ἀριήλ. Τὰ δύο πνεύματα, τὰ ὅποια ἐσυντρόφευαν αὐτὸν πάντοτε, ἦσαν κυρίαί, μελαγχροῖνον χρώματος, περίπου τριῶν ποδῶν τὸ ἀνάστημα.—‘Αἱ γυναῖκες αὗται, διηγῆται ὁ Βωμόντιος, ‘μὲ εἶπαν ὅτι ἠθέλουν με φονεύσειν, ἂν ἔλεγα εἰς κανένα ἐκ των ἀνθρώπων τοῦ οἴκου ὅτι παρευρίσκοντο· ἐπειδὴ δὲ τοῦτο μ’ ἔβαλεν εἰς μεγάλην ἀνησυχίαν, ἔκαμα τὸν δοῦλον νὰ καθίσῃ μαζὶ μου τέσσαρας νύκτας εἰς τὸν κοιτῶνα· ἐνταυτῷ δὲ ἐφυλαττόμην καλὰ μὴ μου φύγῃ λόγος περὶ τῆς παρουσίας των. “Ἐν ἀπὸ τὰ πνεύματα ταῦτα, με γυναικεῖα ἐνδύματα, ἐπλαγίαζε σιμά μου πᾶσαν νύκτα· καὶ μ’ ἔλεγεν ὅτι, ἂν ἐκοιμώμην, ἠθέλουν με θανατώσειν τὰ πνεύματα· τοῦτο δὲ μ’ ἔκαμε νὰ μὴ κοιμηθῶ ποσὼς τρεῖς νύκτας. Εἰς τὸ ἀναμεταξύ, στενός μου τις συγγενῆς ὑπῆγε, χωρὶς ἐγὼ νὰ τὸ ἐξεύρω, πρὸς τὸν ἱατρὸν, καὶ μ’ ἔφερεν ὑπνωτικόν τι, τὸ ὅποιον ὅμως ἐγὼ παρέρύψα, διότι καὶ χωρὶς αὐτοῦ εἶχα περισσὴν ἐπιθυμίαν ἔ’ κλίσιν νὰ κοιμηθῶ. Τὴν τετάρτην νύκτα, μόλις ἤμπόρουν πλέον νὰ βασταχθῶ ἀπὸ τὸν ὕπνον· ἀλλὰ τὸ πνεῦμα, κείμενον ἐπὶ τῆς κλίνης πλησίον μου, με ἔλεγε πάλιν ὅτι, ἂν ἐκοιμώμην, ἠθέλα φονευθῆν· ὅθεν, σηκωθείς, ἐκάθισα πλησίον τοῦ πυρὸς, διότι ἦτο χειμὼν, καὶ μετ’ ὀλίγον ὑπέστρεψα εἰς τὴν κλίνην· ἐσηκώθην δὲ πάλιν, καὶ πάλιν ἐπλαγίασα, ἀλλ’ ἀκόμη ἐφοβερίζομην ὡς ἀρχήτερα. Τότε πλέον ἔχασα τὴν ὑπομονήν μου, καὶ ἠρώτησα τὰ πνεύματα, Τί ἠθέλουν;—εἶπα πρὸς αὐτὰ ὅτι ἐγὼ εἶχα φερθῆν ὡς Χριστιανὸς, ταπεινωθεῖς ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, καὶ ὅτι δὲν τὰ ἐφοβόμην· ἐσηκώθην δὲ ἀπὸ τὴν κλίνην μου, ἐπῆρα μίαν βακτηρίαν, καὶ ἐκτύπησα εἰς τὴν στέγην τοῦ κοιτῶνος· στενός μου τις συγγενῆς, ὅστις ἐκοιμᾶτο ὑπεράνω, ἐσηκώθη ἀμέσως, καὶ κατέβη

πρὸς ἐμὲ, περὶ τὰς δύο τὸ πρωί· εἰς τοῦτον εἶπα, “Εἶναι τέσσαρες ἡμέραι, ἀποῦ μὲ βλέπεις ταραγμένον καὶ ἀγρυπνοῦντα· ἡ αἰτία ἦτον, ὅτι πέντε πνεύματα, τὰ ὅποια τώρα εὐρίσκονται εἰς τὸν κοιτῶνα μαζὶ μου, ἐφοβέριζαν νὰ μὲ θανατώσωσιν, ἂν ἤθελα φανερώσω εἰς κανένα τὴν παρουσίαν των, ἢ ἂν ἐκοιμώμην· ἀλλὰ δὲν δύναμαι πλέον νὰ ὑποφέρω τὴν ἀγρυπνίαν· ὅθεν σὲ εἰδοποιῶ, καὶ τώρα ἰδοὺ τὰ προκαλῶ· ὅ,τι ἐμποροῦν, ἄς μὲ κάμωσι.” Τοιοῦτοτρόπως μετεχειρίσθην κατ’ αὐτῶν ὅλας μου τὰς δυνάμεις· μολοντί δὲ ἀκόμη μ’ ἐφοβέριζαν, ἐκοιμήθην ὅμως κάλλιστα τὴν ἀκόλουθον ἔτι τὰς ἐφεξῆς νύκτας, ἂν καὶ ἔμειναν εἰσέτι μαζὶ μου ὑπὲρ τοὺς τρεῖς μῆνας, νύκτα καὶ ἡμέραν.”

ΤΙΚΗ ΑΓΑΠΗ ΤΩΝ ΣΙΝΩΝ.

ΠΑΙΔΙΟΝ τι εἰς τὴν Κίναν, τὴν ἡλικίαν ὀκταεῖς, ἔδωκεν ἰσχυρὸν δείγμα νύκνης ἀγάπης, τὸ ἐφεξῆς. Οἱ γονεῖς αὐτοῦ ἦσαν τόσοι πτωχοί, ὥστε δὲν εἶχαν ν’ ἀγοράσωσιν ἓνα κωνωπολόγον. Ὁ δυστυχὴς παῖς ἐπροσπάθησε κατὰ διαφόρους τρόπους νὰ ὑπερασπισθῇ τοὺς γεννήτορας αὐτοῦ ἀπὸ τὰ ἀλγινὰ δαγκάματα τῶν ἐντόμων τούτων, πλὴν εἰς μάτην. Τελευταῖον, τοῦ ἤλθεν εἰς τὸν νοῦν ἡ μέθοδος αὕτη. Ἀφοῦ ἐπλαγίασαν οἱ γονεῖς του, ἐκάθισε πλησίον τῆς κλίνης, ἐξεδύθη ἕως τὴν μέσην, καὶ ἀφῆκε τοὺς κώμπας νὰ καθίζωσιν ἐπάνω του, χωρὶς νὰ τοὺς διώκῃ. “Ὅταν χορτάσωσιν,” εἶπεν, “ἀπὸ τὸ αἷμά μου, θέλουν παύσειν τοῦ νὰ ἐνοχλῶσι τοὺς γονεῖς μου.” Τόσον μεγάλας θυσίας ἐμπορεῖ νὰ κάμῃ ἡ ἀληθὴς φιλοστοργία!

Ἀλλὰ τὰ νύκκα χρὴ εἰς τὴν Κίναν διαρκοῦν καὶ μετὰ τὸν θάνατον τῶν γεννητόρων. Καθ’ ὅλον τὸ διάστημα τοῦ πένθους, τὸ ὅποιον διαρκεῖ εἰκοσιεπτὰ μῆνας, δημόσιοι ὑπουργοὶ δὲν συγχωροῦνται νὰ ἐκτελῶσιν ἔργον ὁποιοῦνδήποτε. Συμβαίνει πολλάκις νὰ ἐξοδεύῃ μία οἰκογένεια εἰς τὴν ἐπικτήθειον πομπὴν τοῦ γονέως ὅλην τὴν περιουσίαν, τὴν ὑπ’ αὐτοῦ ἀφεθεῖσαν· καὶ τότε δὲ τέκνα στερῶνται τοῦ τρόπου νὰ θάψωσι προσηκόντως τὸν πατέρα των, φυλάττουν χρόνους τινὰς τὴν νεκροθήκην αὐτοῦ. Αἱ παρατηρήσεις αὗται θέλουν χρησιμεύειν πρὸς διασάφησιν τοῦ ἐφεξῆς διηγήματος.

Ἀνθρώπος τις, συλληφθεὶς δι’ ἐγκλημά τι, τὸ ὅποιον ἐκατηγορεῖτο ὅτι ἐπραξεν, ἐδραπέτευεν ἀπὸ τῆς φυλακῆς, καὶ κατέφυγε πρὸς τὸν φίλον αὐτοῦ Λουναγκῖνον. Τὸ καταφύγιον ὅμως ἀνεκαλύφθη, καὶ φυλακωθεὶς ὁ Λουναγκῖνος ἔμελλε νὰ κριθῇ· τότε ὁ νεώτερος αὐτοῦ ἀδελφός, ἐκβὰς εἰς τὸ μέσον, “Εγώ,” εἶπεν,

“εἶχα κρυμμένον τὸν δραπετήν, ἔ’ ἀκολούθω· ἐγὼ πρέπει ν’ ἀποθάνω, καὶ ὄχι ὁ ἀδελφός μου.” Ὁ Λουναγκῖνος, ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους, ἐδηλοποίησεν ὅτι αὐτὸς μόνος ἦτον ἐνοχος, καὶ ὅτι ὁ ἀδελφός του εἶχε ψευδῶς κατηγορήσειν αὐτὸς ἑαυτόν. Ὁ δικαστὴς ἠρώτησε τὸν νεανίσκον τόσον ἐντέχνως, ὥστε νὰ τὸν περιπλέξῃ εἰς ἀντιφάσεις, καὶ τέλος τὸν ἠνάγκασε νὰ ὁμολογήσῃ τὴν πλάνην. “Φεῦ!” εἶπε, “πολλὰ δυνατὰς αἰτίας εἶχα διὰ νὰ πράξω οὕτω· πρὸ πολλοῦ ἀπέθανεν ἡ μήτηρ μας, καὶ ἀκόμη δὲν ἠμπορέσαμεν νὰ τὴν θάψωμεν.” Ἐχομεν προσέτι καὶ ἀδελφὴν ἀνύπανδρον. Ὁ μεγαλύτερος ἀδελφός μου μόνον δύναται νὰ προβλέψῃ διὰ τὰς ἀνάγκας ταύτας· ὥστε ἤθελεν εἶσθαι καλῆτερον ν’ ἀποθάνω ἐγὼ ἀντὶ αὐτοῦ. Δέομαι, λοιπὸν, πιστεύετε τὴν μαρτυρίαν μου.” Μεγάλως ἐκινήθη ὁ κριτὴς ἀπὸ τὰ λόγια ταῦτα· ἀνέφερε τὸ παράδειγμα τοῦτο νύκνης καὶ ἀδελφικῆς ἀγάπης πρὸς τὸ ὑψέτατον δικαστήριον, καὶ ὁ αὐτοκράτωρ ἐσυγχώρησε τὸν ἐνοχον.

ΕΚΑΤΟΝΤΑΕΤΕΙΣ.—Τὸ 1784 ἐξέδωκε διάταγμα ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Κίνας, διὰ νὰ συναθροισθῶσιν ἐμπροσθεν αὐτοῦ ὅλοι οἱ γέροντες εἰς τὴν αὐτοκρατορίαν του· μ’ ὅλον τοῦτο, καθ’ ὅλην τὴν ἐκτεταμένην αὐτοῦ ἐπικράτειαν, καὶ ἀπὸ πληθυσμὸν λογαριαζόμενον εἰς περίπου 300,000,000, τέσσαρες μόνον ἠμπόρεσαν νὰ εὐρεθῶσιν ἐπέκεινα 100 ἐτῶν ἡλικίας. Εἰς τὴν Σβεκίαν, ἣτις λογίζεται ὑγιεινὸς τόπος, ἦσαν, κατὰ τὴν ἀπαρίθμησιν τοῦ 1815, εἰς πληθυσμὸν 2,465,066, μόνον 9 ἑκατονταετεῖς, 1 δηλαδή εἰς περίπου 270,000. Εἰς τὴν Ἀγγλίαν, τὸ 1821, εὐρέθησαν, εἰς πληθυσμὸν 9,830,461, 168 ἑκατονταετεῖς, 1 δηλαδή εἰς 58,514· εἰς τὴν Οὐαλλίαν, εἰς πληθυσμὸν 700,210, 21 ἑκατονταετεῖς, ἢ 1 εἰς 33,343· εἰς τὴν Σκωτίαν, εἰς πληθυσμὸν 1,956,706, 102 ἑκατονταετεῖς, 1 δηλαδή εἰς 19,183· εἰς τὴν Ἰρλανδίαν, τὸ 1824, εἰς πληθυσμὸν 6,801,827, 349 ἑκατονταετεῖς, ἦτοι 1 εἰς 19,833. Εἰς τὴν πολιτείαν τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, Νέαν Ἀμυρίαν, ὑπῆρχαν, τὸ 1823, εἰς πληθυσμὸν 244,161, τοῦλάχιστον 12 ἑκατονταετεῖς· 1 δηλαδή εἰς 20,000. Λέγεται ὑπὸ τοῦ Λαρόβις, ἀρχιχειρουργοῦ εἰς τὸ ἐν Αἰγύπτῳ Γαλλικὸν στράτευμα, ὅτι εἰς τὴν πόλιν Κάιρον ἦσαν τὸ 1800, 35 ἑκατονταετεῖς· 1 δηλαδή εἰς 11,428, εἰς ὑποθέσωμεν τὸν πληθυσμὸν ἀναβαίνοντα εἰς 400,000.

Ὁ ναὸς τῆς Τιμῆς πρέπει νὰ ᾖ ἀνοικτός δι’ ὅλους, ὅσοι διέβησαν τὸν ναὸν τῆς Ἀρετῆς.